

Σόφια τῆ 25ῃ Αὐγούστου 1884.

Ἀξιότιμε Κύριε Ἰ. Ἀρσένη.

Λίαν ἀσμένως ἐδεξάμην τὴν ἀπὸ 25ῃν Ἰουλίου ὑμετέραν ἀνακοίνωσιν, καὶ σπεύδω ἐκφράζων μυρίας χάριτας διὰ τε τὰ ἐμπνεύσαντα αὐτὴν αἰσθήματα, καὶ διὰ τὸν συνοδεύσαντα αὐτὴν τόμον τῆς ἐξαιρέτου «Ποικίλης Στοᾶς», ὃν διεξήλθον μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος. Πράγματι τὸ ἐκλεκτὸν τῆς ὕλης, ἡ πληθὺς τῶν εἰκόνων, καὶ ἡ κομψότης τῆς κατατάξεως αὐτῶν ὡς καὶ τῆς ἐκτυπώσεως, τυγχάνουσι πρωτοφανῆ ἐν Ἑλλάδι, καὶ ικανοποιοῦντα τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ φιλομούσου κοινού, ἐπιτρέπουσιν ὑμῖν δικαίαν ὑπερηφάνειαν. Νῦν δὲ ἀσμένως ἀποδεχόμενος τὴν ὑμετέραν εὐγενῆ πρόσκλησιν, μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως πέμπω ὑμῖν διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τοῦ ἡμερολογίου τοῦ 1885 καταλληλότετον διηγημάτιον, τὸ πρῶτον νῦν ὑπ' ἐμοῦ μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. Ἐν ταυτῷ δὲ καὶ ἄλλως ἀνέκδοτον ποίημα, «Τὸ Χρυσοῦν Μυστικόν». Ἐπευχόμενος ὑμῖν διαρκῶς προοῦσαν ἐπιτυχίαν,

Διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως.

Ὅλος ὑμέτερος

ΚΛΕΩΝ Α. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΘΗΡΑΙ ΤΟΥ ΟΚΕΝΦΕΛΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ Ρ. Α. ΜΟΕΝΧΙ.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.]

καὶ ἅπαε ποτὲ καταπλεύσας τὸν Ῥήνον με-
ταξὺ Κοβλεντίας καὶ Κολωνίας παρετήρη-
σε βεβαίως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ὄχθης,
καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ὠραίαν κωμόπολιν Λίνζ
τὰ ἐρείπια ἀρχαίας ἐπαύλεως. Εἰσὶ δὲ ταῦ-
τα τὰ τοῦ Μεγάρου-Zur Leyen-νῦν κοινῶς
Ὁκενφέλες καλουμένου.

Ὁ ὄδοιπόρος ὁ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς Λίνζ καταφθάνων,

καὶ ἀποβιβαζόμενος, ἀφικνεῖται, ἀφ' οὗ βαδίση ἐπὶ δέκα λεπτά παρὰ τὴν ὄχθην, εἰς Λινζερχάουσεν, εἶδος τι προαστείου τῆς κωμοπόλεως. Ἐκεῖθεν δὲ φέρει εὐβάτος ἀτραπὸς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ διακοσίου πόδας ὑψηλοῦ καὶ ὑπὸ ἀμπελώνων καταφύτου λοφίσκου, ἐφ' οὗ εὐρίσκεται τὸ χωρίον Ὀκενφέλς καὶ τὸ ἐρείπιον.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀναρρίχθῶμεν μέχρι τῆς σκηνῆς τοῦ ἱστορήματος ἡμῶν, καὶ θεωρήσωμεν ἐκ περιωπῆς τὰ περίξ, παραμείνωμεν μικρὸν ἔτι ἐν τῇ κοιλάδι, καὶ ἰδίως παρὰ τὴν χαρίεσσαν πολύχνην Λίνζ.

Ἐπὶ τῶν Καρλοβιγγίων ἦν αὕτη ἀκόμη χωρίον, καὶ ζῶσιν ἐκεῖ κάτοικοι, ἰδόντες τὸ φῶς ἐντὸς τῶν ἀρχαίων αὐτῆς τειχῶν, οἵτινες προθύμως διηγοῦνται ὅτι ἡ πατρίς αὐτῶν ὑπῆρξε ποτὲ Ῥωμαϊκὸν φρούριον, καλουμένη τότε *Lentium*. Τοῦτο διαμφισθητοῦσιν οἱ ἀρχαιολόγοι, διότι οὐδὲ Ῥωμαϊκὰ κτίρια, οὐδὲ νομίματα, οὐδὲ ὄπλα, εὐρέθησαν ἐκεῖ που πλησίον. Ἄλλ' ἀδιάφορον δι' ἡμᾶς τὸ ζήτημα, καὶ ἐὰν ἀδίκως ἴσως καυχᾶται τὸ Λίνζ, ἐπὶ Ῥωμαϊκῇ καταγωγῇ, ζηλεῦσαν τοὺς γείτονας αὐτοῦ Ῥεμάγεν, Σίνζιγ καὶ Αὐδερνάχ, οὐδεὶς ἀφ' ἑτέρου ἀρνεῖται τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ ἡλικίαν, καθόσον ἤδη ἐν ἐγγράφῳ τινὶ τοῦ 1873 ἀναφέρεται ὀνομασί. Ἐν δὲ τῷ δωδεκάτῳ καὶ δεκάτῳ τρίτῳ αἰῶνι διεδραμάτισε πρόσωπον σπουδαῖον, μέχρις οὗ, κατὰ τὰ μέσα τοῦ τελευταίου τούτου, περιῆλθεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Κολωνίας.

Καὶ νῦν ἐπὶ τὸ θέμα. Τὸ φρούριον Ὀκενφέλς ἀνήκεν ἤδη τῷ ἱππότη Ἰωάννῃ von der Leyen κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 13ου αἰῶνος. Τίς ἔκτισεν αὐτὸ καὶ πότε ἀγνοοῦμεν ὄλως. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἱππότη ἐκείνου, ἤλλαξε πλέον ἢ ἅπαξ κτήτορας, καὶ περιῆλθε τέλος κατὰ τὸ 1624 εἰς τοὺς Βαρόνους de Gerolt zur Leyen. Ὁ παρῶν αὐτοῦ ἰδιοκτῆτης τυγχάνει Πρεσβευτῆς τῆς Αὐτοκρατορίας ἐν Ἀμερικῇ, καὶ τούτου ἡ θυγάτηρ περικαλλῆς Βαρονίς Δωροθέα, συζευχθεῖσα τῷ ἐκεῖ Ἐλληνί Ἐπιτετραμμένῳ, ἀναμένεται προσεχῶς μεταξὺ ἡμῶν.

Εἰς τὸ Μέγαρον ἐπομένως τοῦτο κατῴκουν ποτὲ ἄνδρες οἱ ἱππῶται, καὶ ὁ ἀῆρ ἀντήχει ἐκ τῶν σαλπισμῶν καὶ τῆς κλαγγῆς

τῶν ὄπλων. Ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἀνδρῶν ἐνευον μειδιῶσαι Δέσποιναι τοῖς προσερχομένοις, ἐν ᾧ σιδηρόφρακτοι ὀπλίται καὶ μεταξοστόλιστοι μείρακες ἐγυμνάζοντο εἰς κινδυνώδη παίγνια, ἅτινα διεδέχοντο φαῖδρά καὶ ἀτελεῦτητα δεῖπνα.

Τί δὲ ἀπέμεινε νῦν ἐκ πάντων τούτων; Καταρρώγες τοῖχοι, ἐφ' ὧν ἀνέρπει ὁ κισσός, καὶ κρωγμοὶ κοράκων, οἵτινες ἵπτανται ἀγρίως περὶ τὰ ὑπερήφανα ἐρείπια, τὰ κατατριβέντα μὲν ὑπὸ τοῦ ὀδόντος τοῦ καιροῦ, ἀλλὰ ρίπτοντα εἰσέτι ἀγέρωχον βλέμμα ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν κοιλάδος.

Ἀφήγησιν τῆς πρώτης καταστροφῆς διετήρησεν ἡμῖν ἡ παράδοσις. Ἐπανέστησάν ποτε αἱ πόλεις τοῦ ἄνω Ῥήνου κατὰ τοῦ Κυριαρχοῦ αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κολωνίας, τοῦτον δὲ ὑπεστήριξαν οἱ πιστοὶ Βαρόνοι τοῦ Ὁκενφέλς, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ματαιώσαντες πάσας τὰς ἐφόδους τῶν κατοίκων τοῦ Λίνζ. Ἀλλὰ τέλος τὸ φρούριον ἐάλω, οἱ Βαρόνοι ἔφυγον, καὶ συνεπλήρωσαν αἱ φλόγες τὸ ἔργον τοῦ σιδήρου. Μετὰ τῆς εἰρήνης ὅμως ἤλθε καὶ ἡ μεταμέλεια, καὶ ἡ πόλις τοῦ Λίνζ, οὐχὶ πολλὰ ἔτη μετὰ ταῦτα, ἀνακαλέσασα τοὺς φυγάδας Ἀρχοντας, ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ καταστραφέντος, τὸ ἐν τῇ πόλει Μέγαρον, ὅπερ καὶ νῦν ἐπι οἰκοῦσιν οἱ Βαρόνοι Γερόλτ.

Καὶ ταῦτα μὲν ἡ παράδοσις, ἣτις πολλὰ καὶ θαυμάσια διέσωσεν ἡμῖν περὶ τῶν διαφόρων ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ἐρειπίων, ἀλλ' ὅτι καὶ νῦν ἐπι συμβαίνουσιν ἐκεῖ, καὶ ἰδίως ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ Ὁκενφέλς, ἀπίστευτα πράγματα, ἀγνοοῦσιν ἴσως οἱ πλεῖστοι. Καὶ δὴ ἀναβῶμεν ἤδη ἐπὶ τοῦ λόφου. Ἡ ἀπ' αὐτοῦ θεὰ ἐστὶν ἐξαισία. Πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν παραρρέει ἡρέμα ὁ Ῥήνος καὶ μειδιᾷ τὸ εὐμορφον χωρίδιον Λινζερχάουσεν. Δεξιόθεν κεῖται τὸ Ῥεμάγεν, μετὰ τῆς περιφήμου Ἐκκλησίας τοῦ Ἀπολλιναρίου, καὶ ἀντικρὺ τῆς ὑψικαρήνου ἄκρας Ἐρπαλερλάϊ. Πρὸς νότον κεῖται τὸ Σίνζιγ μετὰ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀπωτέρω κλείουσι τὸ πανόραμα αἱ ἀκρώρειαι τοῦ Ὁσελθρούκ, καὶ τὰ ὄρη τῆς Λααχέρης λίμνης. Ὡς δ' ὑψηλὰ καὶ ἀριστερόθεν ὄρα τις τὸ Νιαρδερδρείσιγ, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ τὸ κομψὸν μέγαρον Ῥάινεκ. Τὸ βλέμμα πλανᾶται ἡσυχῶς ἐπὶ τῆς ὠραίας πεδιάδος, ἣν διασχίζει ἡδὴ ὁ σιδηρόδρομος, καὶ στηρίζεται πλέον ἢ ἅπαξ ἐπὶ τοῦ φιλη-

σύχου χωρίου Κρίπ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῆς Ἀρῆς, ὅπερ, πρὸς εἰρωνεῖαν βεβαίως, καλεῖται καὶ μικρὸν Ἀλγέριον, ἕνεκα τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1848 ἐκδηλωθέντος πειρατικοῦ πνεύματος τῶν κατοίκων.

Τὸ Μέγαρον Ὁκενφέλς, ὡς ἐκ τῶν λειψάνων αὐτοῦ καὶ τῶν ἔτι ὀρατῶν θεμελίων καταφαίνεται μικρὸν μᾶλλον· ἐν γένει δὲ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης αἱ ὄχυραὶ αὐται ἐπαυλεῖς, ὅπως μὴ χειρῶνται εὐχερῶς ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἰππότου, ἢ συνήθους τινὸς σπεύρας τυχοδιωκτῶν, κατεῖχον κατ' ἀνάγκην ἄκραν δυσπρόσιτον, καὶ περιβαλλόμεναι ὑπὸ ὄχυρῶν τοίχων, ἐφυλλάττοντο ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ ὀπλιτῶν. Διὰ τοῦτο δὲ ἰδρύνοντο πάντοτε ἐκτὸς τοῦ φρουρίου οἰκήματα, ἢ καὶ χωρίον ὀλόκληρον, ὅπου ἔζων οἱ ὀπλιταὶ οὗτοι, πρόχειροι οὕτω τυγχάνοντες.

Πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἰδρύθη καὶ τὸ χωρίον Ὁκενφέλς, κείμενον εἰς πέντε λεπτῶν ἀπόστασιν πρὸς βορρᾶν τοῦ φρουρίου, καὶ ἀριθμοῦν ἤδη 400 κατοίκους. Ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου φέρει ἔτι πρὸς τὴν ἔπαυλιν ὁδὸς ἀρχαία, ἀλλὰ κεκρυμμένη πλέον ὑπὸ τοὺς ἀμπελῶνας.

Τόσα εἰσὶ τὰ παρὰ τῆς ἱστορίας ἀπομνημονευθέντα. Ἄλλὰ παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς κατοικοῖς τοῦ Ὁκενφέλς ὑπάρχει καὶ παράρτημα. Ὅτε κατεστράφη τὸ φρούριον, διηγοῦνται οἱ γέροντες χωρικοί, οἱ Βαρόνοι φυγόντες διὰ νυκτός, καὶ μὴ εὐρόντες καιρὸν πρὸς παραλαβὴν τῶν πολυτίμων αὐτῶν, κατέθαψαν αὐτὰ εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου, ὅπου καὶ ἤδη ὑπὸ τὰ κατεσκληκότα τεῖχη, καὶ τὴν ὑπὸ τῶν αἰώνων ἐπισωρευθεῖσαν σποδὸν κρύπτεται θησαυρὸς ἀμύθητος.

Καὶ ὅτι μὲν τοῦτο τυγχάνει ἀληθές οὐδόλως ἰσχυρίζομεθα, ἀλλ' ἢ παράδοσις διετηρήθη θρησκευτικῶς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἢ δ' ἐν αὐτῇ πίστις ἐστὶ σήμερον ἐδραία ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Διατὶ δὲ ἄρα γε, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, οὐδεὶς ἀνεζήτησε τὰ φημιζόμενα πλοῦτη, καὶ παρῆλθον μάτην ἐπ' αὐτῶν οἱ αἰῶνες; Ὁ λόγος ἀπλούστατος. Διότι φυλάττει αὐτὰ ἡ Δεσποσύνη (Burgfräulein) τοῦ Ὁκενφέλς, ἀκέφαλον φάσμα κόρης, μεταξύνην φερούσης ἐσθῆτα, καὶ πλανωμένης, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν μεγάλων ἑορτῶν, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐν τοῖς

ἐρειπίοις. Πολλοὶ ὀρκίζονται ὅτι εἶδον αὐτὴν καὶ ὁ γράφων τὰς λέξεις ταύτας γνωρίζει οὐκ ὀλίγους, οἵτινες ὠχρῶντες καὶ τρέμοντες, ἔδειξαν αὐτῷ τὸ σημεῖον, ὅπου ἐπεφάνη αὐτοῖς τὸ ἀπαίσιον φάσμα.

Ἄνυψοῦται τὸ ἄγριον τεῖχος
εἰς κρημνοῦ κορυφὴν ἀποτόμως.
Ἐκεῖ φόβος δεσπάζει καὶ τρόμος
Ἄδελφέ, τί σκιρτᾶς ἀνησύχως ;

—
Βλέπεις, βλέπεις ; Μακρόθεν μοὶ νεύει
χεὶρ λευκὴ· ἢ ἀκέφαλος κόρη
μὲ καλεῖ. Ἄδελφέ μου προχώρει·
Φοβερὰ τῆς νυκτὸς τὰ ἐρέβη.

—
Παναγιᾶ, Χριστέ, πλησιάζει·
παγετώδης ἀγκάλη μὲ θλίβει.
Τέλος, τέλος, ἰδοὺ ἢ καλύβη.
Καίω, μητερ· τὸ αἷμά μου βράζει.

Τὸ ἄσμάτιον τοῦτο ἐστὶ κοινὸν μεταξὺ τῶν χωρικῶν τοῦ Ὁκενφέλας. Ἴσως δέ πως ἀπέτρεψαν τοὺς τολμηροτέρους τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ ἔργου αἱ ἀληθεῖς δυσχέρειαι, καὶ ἡ ἀβεβαιότης περὶ τοῦ μέρους ὅπου ἀκριβῶς ἔκειτο ὁ θησαυρὸς εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα ὑπόγεια, ὑπὸ τοὺς σωροὺς τῶν χωμάτων καὶ λίθων. Ἄλλ' ἀφ' ἐτέρου οἱ ἐργάται οἱ ἀνασκάπτοντες τοὺς ἀμπελῶνας τῆς οἰκογενείας Γερόλτ, εὗρισκον ἐνίοτε ὑπὸ τὴν αἰνίην αὐτῶν ἀρχαῖα νομίσματα, Τανάγρας, καὶ ἄλλα σκεύη, ὅπερ ἐπὶ μᾶλλον ἐκραταίου τὴν πίστιν τῶν χωρικῶν.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Λινζ ἔζη ἀπὸ τινων χρόνων γέρων Καπουκῖνος, εἰδήμων τῶν μαγικῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀριθμῶν, καὶ καυχώμενος ὅτι δι' αὐτῶν ἐπέλυεν οἶον δήποτε ζήτημα. Τοῦτο μαθόντες κάτοικοί τινες τοῦ Ὁκενφέλας, καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν τόλμην ἀθροίσαντες, ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπέβαλον αὐτῷ τὰς ἐξῆς δύο ἀπλᾶς ἐρωτήσεις. Ἐὰν ὑπῆρχον ἀληθῶς θησαυροὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Ὁκενφέλας, καὶ ποῦ ἔκειντο οἱ θησαυροὶ οὗτοι ; Ὁ

μοναχὸς ἀπήντησε καταφατικῶς εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, καὶ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ὑπέδειξεν σημεῖον, ἔνθα ὑπῆρχε κατακεχωσμένον ὑπόγειον, ἀφ' οὗ εἰσῆρχετο τις εἰς δεύτερον τοιοῦτον, καὶ ἀπὸ τούτου πάλιν εἰς τρίτον. Τοῦ ζητήματος δὲ οὕτω ἀμυδρῶς διαφωτισθέντος, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, ἐὰν ὑπῆρχον θησαυροὶ, οὗτοι ἐκρύπτοντο βεβαίως εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ τρίτου ὑπογείου, ἀπεφάσισαν τέλος, μεθ' ὧν ἐπὶ συνδιασκέψεις, ἄνδρες τινὲς τοῦ Ὁκενφέλς, ἐν οἷς φαίνεται πρωταγωνιστῶν Χριστιανός τις καλούμενος, τὴν ἀναζήτησιν τοῦ φημιζομένου πλούτου, καὶ κρυφίως ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου.

Ἄλλ' οὐδαμῶς ἐπρόκειτο περὶ παρωνυχίδος. Οὐ μόνον ἀπητοῦντο τὰ κατάλληλα πρόσωπα, καὶ τ' ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα, ὧν τὴν κατὰ τὸ ἐφικτὸν προμήθειαν ἀνέλαβεν ὁ χαλκεὺς, εἰς τῶν διαπεπιστευμένων, ἀλλ' ἐπειβάλλετο ἀκόμη, ὅπερ ἀσυγκρίτως δυσχερέστερον, ἡ παρσκευὴ τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς ἐξορκισμόν καὶ ἀπελευθέρωσιν τοῦ θησαυροῦ, ἵνα μὴ τυχὸν ἄλλως ὁ βάσκανος δαίμων θραύσῃ αὐτῶν, μεταξὺ ἐργαζομένων τοὺς τραχήλους, ἢ τοῦλάχιστον ἀρπάσῃ βιαίως τὰ βαρῦτιμα πλούτη. Ἦν δὲ τῶν μέσων τούτων ἡ προμήθεια ἐγχείρημα οὐ τὸ τυχόν, δι' ὃ καὶ πολὺς παρῆλθε καιρὸς πρὶν ἢ ἀθροίσωσιν αὐτὰ πάντα, καὶ σπουδάσωσι τὰ κατὰ τὴν τεχνικὴν καὶ μυστικὴν αὐτῶν χρῆσιν. Ἐπὶ μῆνας ὅλους ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους ἔτρεχον εἰς τὸ ἕτερον, διανυκτερεύοντες, προσευχόμενοι, καὶ διαρκῶς ἰσχυρότεροι καθιστάμενοι, ὡς ὁ θηρευτικὸς κύων τοῦ Μυγχάουζεν, ὅστις, ἐκ τοῦ δρόμου, κατετρίβη εἰς κυνάριον.

Ἄλλὰ τέλος ἀνταμειφθήσαν οἱ πολλοὶ αὐτῶν κόποι, καὶ κατέστη δυνατὴ ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν. Ὁρίσθη δὲ, διὰ μαγικῶν μέσων, ἔτι ἀκριβέστερον τῶν ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ λεχθέντων τὸ σημεῖον τῆς ἀνασκαφῆς, ὅπερ εὐρίσκετο εἰς τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ φρουρίου, οὐ μακρὰν τῆς εἰσόδου τοῦ πρώτου ὑπογείου. Ἐπετράποντο ἕμως αἱ ἐργασίαι μόνον περὶ μέσας νύκτας, ἀπὸ τῆς δωδεκάτης μέχρι τῆς μιᾶς ὥρας, καὶ τοῦτο ὁσάκις ἔστιλβεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ πανσέληνος, ὅπερ, ὡς εἰκός, παρέτεινε τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' εἶχε τὸ πλεονέκτημα ὅτι παρεῖχε τοῖς θησαυροθεύραις ἐπαρκῆ περίστασιν πρὸς τε τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐκτέλεσιν παντὸς τοῦ χρειώδους.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη φροντίς ὑπῆρξεν ἡ περὶ τὸ ὀρισθὲν σημεῖον διαγραφὴ μαγικοῦ κύκλου, τρεῖς μὲν σπιθαμὰς βαθέος, καὶ δέκα περίπου πήχεων κατὰ τὴν διάμετρον. Ἄνα δύο πόδας ἀπ' ἀλλήλων ἐφυτεύθησαν εἶτα ἐν αὐτῷ κάθετοι μάχαιραι, καὶ ἡγιασμένοι κλάδοι φοίνικος. Ἦλλασσον δὲ ἀδιακόπως οἱ ἐργάται εἰς τρόπον ὥστε μέρος μὲν αὐτῶν εὐρίσκετο αἰείποτε ἐνησχολημένον ἐντὸς τοῦ κύκλου, ἕτερον δέ, δι' αἰνῶν καὶ ἀρχαίων ξιφῶν ὠπλισμένον, ἀπετέλει τὴν φυλακὴν, καὶ περιήρχετο διαρκῶς τὰ ἐρείπια. Τρίτη δὲ τέλος μοῖρα, οἱ οὕτω καλούμενοι ἐξορκισταί, μόνον εἶχον ἔργον τὰς προσευχάς, τοὺς ἀγιασμούς, καὶ τοὺς μαγικοὺς ἐξορκισμοὺς, οὓς ἐτέλουν κατὰ διάφορα σημεῖα, καὶ συμφῶνως πρὸς τοὺς προγραφέντας τύπους.

Τούτων δὲ γιγνομένων, συνηθοῖζοντο τὸ ἑσπέρας, πότε παρὰ τῷ γέροντι ξυλουργῶ, καὶ πότε παρὰ τῷ χαλκεῖ, ὅπως ἀκριβῶς μελετήσωσι καὶ ἀπομνημονεύσωσι πάσας τὰς ἀπαιτούμενας μυστικὰς φράσεις. Ἀνηγγέλλοντο δὲ τότε αἱ ὥραι καὶ τὰ τέταρτα διὰ κρούσματος σκεπάρνου, ἀνεκράζοντο μυστικαὶ τινες προσταγαί, καὶ πολλὰ ἐψιθυρίζοντο, καὶ διεξήγοντο, ἅπερ οὐδόλως κατευσούν οἱ περίεργοι, οἱ εἰς τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα ἔξω κατασκοποῦντες.

Ἰκανῶς βαθεῖα ἦν ἤδη ἡ ὑπὸ τῶν θησαυροθηρῶν ἐξορυχθεῖσα τάφος, καὶ πολλὰ τ' ἀνακαλυφθέντα ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ νομίσματα, ἐν οἷς καὶ ἀργυροῦν κύπελλον, ὅπερ μεγάλως ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας αὐτῶν, ὅτε συνέβη τι καταταράξαν αὐτοὺς, καὶ διὰ μιᾶς ἐπενεγκὸν τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ τοσοῦτον αἰσίως βαίνοντος ἔργου.

Ἐν ᾧ νύκτα τινὰ ἦσαν κατὰ τὸ σῆνηθεσ ἐνησχολημένοι εἰς τοὺς κατὰ τοῦ διαβόλου ἐνθέρμους ἐξορκισμοὺς, ἐσείσθη αἴφνης ἡ γῆ, καὶ ἠκούσθη ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ἀλλόκοτος δοῦπος. Πάντες εἰσίστησαν περίτρομοι. Τί ἄρα γε συνέβη; Μὴ ἐνέδωκε τυχὸν ὑπὸ τὰς αἰείνας ἀρχαίος τις θόλος, ἢ μὴ ὁ βάσκανος δαίμων κατεβυθίσθη μετὰ τοῦ θησαυροῦ εἰς τῆς γῆς τὰ ἔγκατα; Οὐδεὶς ἐγνώριζεν· οὐδεὶς εἶχε φρένας ὅπως σκεφθῆ. Ἄλλ' ὁ Χριστιανὸς συνῆλθε πρῶτος τῶν ἄλλων, καὶ ἀνέκραξε· «Θάρρος, ἄνδρες, θάρρος! Πλησιάζομεν εἰς τὸν θησαυρόν. Ὁ πειρασμὸς

αίσθάνεται ὅτι κατανικήσαμεν αὐτόν, καὶ καταφεύγει εἰς τὰ ἔσχατα μέσα· ἀλλ' ἡμεῖς οὐδένα φοβούμεθα. Ἡ δημηγορία αὕτη ἐπήνεγκε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, καὶ μετὰ πυρετώδους ζήλου ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι, καίτοι αἱ πελιδναὶ τῶν παρισταμένων μορφῶν ὀλίγον ἀντεπεκρίνοντο πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο, ὅπερ καὶ μεθ' ὅλας τῶν ἐνδιαφερομένων τὰς προσπαθείας βαθμηδὸν διεδόθη, καὶ τὰ ἤδη εὐρεθέντα πολύτιμα σκευή, μεγάλως διήγειραν τὴν περιέργειαν τῶν χωρικῶν, ἣν ἐπέτεινον αὐτοὶ οἱ θησαυροθῆραι, βεβαιοῦντες ὅτι ἢ ἐπὶ τοῦ πονηροῦ δαίμονος νίκη ὀλίγον πλέον ἀπεῖχε. Δι' ὃ καὶ πανταχόθεν συνέρρεον οἱ ξένοι, ὅπως ἴδωσι τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπερανθρώπου συμβάντος, ἐν ᾧ ἕτεροι, ὡν τὴν πλεονεξίαν ὑπεξέκαιεν ἢ ἐπιτευχθεῖσα μερικὴ ἐπιτυχία, προσέφερον μέγα μέρος τῆς περιουσίας αὐτῶν, ὅπως συγκαταριθμηθῶσιν εἰς τὴν μυστικὴν ἑταιρίαν.

Τότε ὅμως ἀπώλεσε τὴν μακροθυμίαν αὐτοῦ ὁ ἐφημέριος τοῦ Ὀλεμβέργ, εἰς οὗ τὴν πνευματικὴν περιφέρειαν ἀνήκει τὸ Ὀκενφέλς. Πρὸ πολλοῦ ἀκούσας τὰ συμβαίνοντα, κατεφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἵνα ἴδῃ περατουμένην τὴν σκανδαλώδη ταύτην ὑπόθεσιν· δι' ὃ καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ δημοδιδάσκαλον τοῦ Ὀκενφέλς, ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ διδάσκαλος, ἀνὴρ Ἡρακλείου ἀναστήματος, καὶ ἀποκλίνων πρὸς τὸν πυρῶνισμὸν, ἐμειδίασεν, ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ εἶπε — «Οἱ θησαυροθῆραι ἔχουσι τὴν ἄδειαν τοῦ Βαρόνου Γερόλτ, καὶ οὐδὲν πράττουσι παρὰ τοὺς νόμους· ἐν τούτοις ἴσως ἐπιτευχθῆ τι.» — Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐμακρύνθη.

Ἐνα περίπου μῆνα μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην συνέβη τοῖς θησαυροθήραις καὶ ἄλλο, ἀληθῶς ἀπαίσιον τοῦτο γεγονός. Ἐσημαίνε τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἦσαν, κατὰ τὸ εἰωθός, ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ αἱ τρεῖς μοῖραι. Οἱ ἀνασκάπτοντες κατέφερον ὀρμητικῶς τὰς ἀξίνας καὶ τὰ πτυάρια, οἱ ἔνοπλοι φύλακες περιήρχοντο, ἀνταλλάσσοντες συνθήματα, τὸ ἁγιασμένον δάπεδον, καὶ οἱ ἔξορκιστῆ ἐψιθύριζον παρὰ τ' ἀνημμένα κηρία τοὺς μαγικοὺς αὐτῶν λόγους, ὅτε..... ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἐπάλλεων, ὑπὸ τὸ πλήρες φῶς τῆς πανσελήνου, ἐθεάθη πρὸς αὐτοὺς βαῖνον διὰ τῶν θάμνων τεράστιον φάσμα.

Εἷς τῶν φυλάκων, ἰδὼν αὐτὸ πρῶτος, ἐπέσυρε διὰ κραυγῆς φρίκης τὴν προσοχὴν πάντων τῶν ἐπιλοίπων. Οἱ ἐν τῷ λάκκῳ ἀναρρίχωνται, ταχῆς ὡς δορκάδες, ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ οἱ ἐκτὸς μένουσιν ὡς ἀπολελιθωμένοι ἐκ τοῦ τρόμου εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν. Πάντες θεωροῦσι τὸ προσεγγίζον σκοτεινόν, ἀπαίσιον τέρας. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν διακρίνουσι μόνον μέλανα κολοσσόν, καὶ δύο λάμποντα σημεῖα· ἀλλ' εἶτα καθίσταται βαθμηδὸν καταφανεστέρα ἡ μορφή αὐτοῦ, καὶ ἀναφαίνονται κεφαλὴ, φωσφοροῦντες ὀφθαλμοί, ὦτα καὶ κέρατα.

Ὁ φόβος τῶν θεωμένων προξενεῖ οἶκτον, αἱ τρίχες αὐτῶν ἴστανται ὄρθιαι, ἀλλ' ὁ Χριστιανὸς ἀνευρίσκει αὐθις θάρρος, καὶ κράζει. «Κτυπήσατε τὸν διάβολον κατακέφαλα! Αὕτη ἡ τελευταία αὐτοῦ ἀπόπειρα. Σχεδὸν ἐνικήθη.»—

Ὅσον τολμηρὰ ἡ διαταγὴ τόσοσιν δυσχερῆς ἡ ἐκτέλεσις, ἐνῶ ὁ Βεελζεβούλ ἐπροχώρει πάντοτε! Ὅτε δὲ τέλος, φθὰς εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὑπερκειμένης αὐλῆς, ἔκλινεν ὡς ἵνα εἰσπηδήσῃ μεταξὺ αὐτῶν, τετέλεσται, πανικὸς τρόμος καταλαμβάνει τοὺς πάντας, αἱ ἀξίνας καὶ τὰ ὄπλα πετῶσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ φεύγουσιν οἱ ταλαίπωροι ὡς ὑπόπτεροι, διὰ τῶν ἀγρῶν καὶ ἀμπελώνων, πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ χαλκῆως, τὸν πλησιέστερον εἰς τὸ φρούριον, ὅπου καὶ καταφθάνουσι μετ' ὀλίγον πάντες, πελιδοί, ὡς εἰ ἀρτίως τοὺς τάφους καταλιπόντες.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ διδάσκαλος τοῦ Ὁκενφῆλς ἐπέστρεψεν οἴκαδε λίαν ἀργά, ἀλλ' οὐχ ἤττον τὴν ἐπομένην πρωΐαν, μόλις ὑπέφωσκε, διηυθύνθη πρὸς τὸ φρούριον, καὶ μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ἐπανῆλθε, παντοειδῆ φέρων ἀνὰ χεῖρας δέματα κηρίων, εὐαγγέλια, σταυρούς, κλάδους φοίνικος, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸς δὲ καὶ τινὰς ἀξίνας καὶ ἀρχαῖα ὄπλα.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν, ἀργότερον, καὶ ἀφοῦ συνῆλθεν ὀλίγον ἐκ τοῦ φόβου αὐτοῦ, ἐπορεύθη ἐκεῖσε καὶ ὁ Χριστιανός, ὅπως ἐξετάσῃ τὰ τυχόν σωζόμενα ἴχνη τοῦ φοβεροῦ φάσματος, καὶ παραλάβῃ τ' ἀφεθέντα πράγματα. Ἄλλὰ, μάτην ἀναζητήσας, ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ Βεελζεβούλ ὑπεξήρесе βεβαίως αὐτὰ ὅτε ἀνελογίσθη ὅτι οὐδὲν ἐγγίζει οὗτος ἡγιασμένον. Ἀνεχώρει δὲ πλήρης ἀπορίας, ὅτε, ρίψας ἔσχατον βλέμμα ἐντὸς τοῦ μυστηριώδους λάκκου, εἶδεν εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ μαρμαῖρον λευκόν τι ἀντικείμενον.

Αἱ κλίμακες ὑπῆρχον ἔτι, δι' ὃ καὶ καταβάς εὐχερῶς, ἔλαβεν αὐτό. Ἦν δὲ τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ διεκρίνοντο ἱερογλυφικοὶ χαρακτῆρες.

Ὁ Χριστιανὸς ἐξήτασεν αὐτοὺς ἐφ' ἰκανὴν ὥραν, ἀλλ' οὐδὲν κατανοήσας, ἐνεθυμήθη τὸν διδάσκαλον, εἰς οὗ τὴν σοφίαν εἶχεν ἀκράδαντον πίστιν. Δι' ὃ καὶ σπεύσας πρὸς αὐτόν, ἐνεχείρισε, τὸ χαρτίον. Ὁ διδάσκαλος ἔλαβεν αὐτό, καὶ σοβαρὸς ὡς ὁ Δανιήλ, ὅτε ἐξήγησε τῷ Βαλθάσαρι τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφήν, ἀνέγνω :

Βεβαίως ὅπως τῶν δαιμόνων ἐξορκίσης
τὰς ἐπηρείας, ἐκ τῶν σῶν ἡσύχως ζῆσε·
ἄλλως ἀρπάζουσι πᾶν ὅ,τι θησαυρίσης
καὶ σὺ ὡς βλάξ δικαίως τότε λοιδωρῆσαι !

—«Παράδοξον γινωμικόν» — παρετήρησεν ὁ διδάσκαλος, ἀποδίδων τῷ Χριστιανῷ τὸ χαρτίον. Οὗτος δέ, ὅστις πρὸ μηνῶν οὐδὲν ἐκέρδιζε, καὶ παρημέλει ὅλως τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἠσθάνθη ἀνοιγομένους τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ σκεφθεὶς ὅτι τὸ φοβερόν φάσμα οὐδόλως εἶχεν ἄδικον, διηγήθη εἰλικρινῶς τῷ διδασκάλῳ τὰ τῆς νυκτὸς συμβάντα.

—«Ἄ ἤδη ἐννοῶ ὑπέλαβε τότε ὁ πονηρὸς τῶν γραμμάτων μύστης τί πράγματα ἦσαν τὰ ὑπ' ἐμοῦ σήμερον τὸ πρωὶ εὐρεθέντα πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας. Ἴδου αὐτά· ἐφύλαξα αὐτὰ ἀσφαλῶς.»—

Ὁ Χριστιανὸς ἀνεγνώρισε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, καὶ ὁ διδάσκαλος ἀπέδωκεν αὐτὴν προθύμως, προσθεὶς.

—«Χριστιανέ, ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν τοῦ φάσματος, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μεταχειρίζεσθε τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα ὠφελιμώτερον.»—

Ὁ Χριστιανὸς ὑπεσχέθη, καὶ πράγματι ἐτήρησε τὸν λόγον αὐτοῦ.

Ὀλίγας δὲ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, προσεκάλεσε τὸν διδάσκαλον παρ' αὐτῷ ὁ Ὀλεμβέργ, καὶ τούτου προσελθόντος, ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, ἔσφιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας περιχαρῆς, καὶ ἠρώτησε.

—«'Αλλά, πρὸς θεοῦ, φίλτατε Κύριε διδάσκαλε, εἰς ὑμᾶς λοιπὸν ὀφείλεται ἢ τοσοῦτον ταχεῖα ἀποπεράτωσις τῆς σκανδαλωδестаύτης ἐκείνης ὑποθέσεως ; »—

ἽΟ διδάσκαλος ἐγέλασε, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε.

— «Καθ' ὅσον γνωρίζω, Κύριε Ἐφημέριε, ὁ διάβολος, ἀνησυχήσας, ἐνεδύθη μακρὰν ἀλωπεκῆν, προσδεδεμένην εἰς τὸ ἄκρον πασσάλου, καὶ μετὰ τοιούτων μορφασμῶν καὶ ἀλμάτων ἐπεφάνη αἴφνης τοῖς θησαυροθήραις, ὥστε ἐξηφανίσθησαν ὡς κόνις πρὸ τοῦ ἀνέμου».

— «Εὖγε ! Εὖγε ! Ἐνακράζει ὁ ἐφημέριος. Γευματίζετε σήμερον μετ' ἐμοῦ ;

Οὕτως κατέληξαν τὰ συμβάντα τῶν θησαυροθηρῶν τοῦ ἽΟκενφέλς, ὧν ζῶσιν ἔτι πολλοὶ αὐτόπται. Καὶ ὁ θησαυρός ; Εὐρίσκειται πιθανῶς ἔτι ἐν τῇ σκοτεινῇ αὐτοῦ κρύπτῃ.

ΚΛΕΩΝ Α. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

